

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **T.H. P.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2024, č. j. MV-65130-4/SO-2024, o vydání
zaměstnanecké karty,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 6. 2024, č. j. MV-65130-4/SO-2024, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 27. 2. 2024, č. j. OAM-73384-14/ZM-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 870 Kč k rukám Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně nesouhlasí s rozhodnutím žalované, která zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 2. 2024 a potvrdila je. Ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podle ust. § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky.

II. Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu a napadené rozhodnutí

2. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 7. 6. 2023 do 29. 2. 2024, konkrétně jako studentka přípravného jazykového a odborného kurzu češtiny pro cizince.
3. Žalobkyně požádala v České republice dne 16. 10. 2023 o vydání zaměstnanecké karty podle ust. § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců na pracovní pozici doplňovač zboží k zaměstnavateli V. C. P., s. r. o. K tomu doložila pracovní smlouvu ze dne 10. 10. 2023 a doklad o zajištění ubytování.
4. Ministerstvo dne 27. 2. 2024 žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty zamítlo. Shledalo, že pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky.
5. Napadeným rozhodnutím žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalovaná ve shodě s ministerstvem stupně poukázala na to, že vláda České republiky (dále jen „vláda“) v souladu se zmocněním dle § 181b zákona o pobytu cizinců nařízením vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů. Žalovaná konstatovala, že žalobkyně nenaplnila původně deklarovaný účel pobytu, a to studium v akreditovaném programu vysoké školy. Požádala o vydání zaměstnanecké karty na nízkokvalifikovanou pracovní pozici. Její pobyt není v zájmu České republiky. Pokud nemá Česká republika zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce, tím spíše tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty požádá cizinec, který byl na území republiky přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil.

III. Obsah žaloby

6. Žalobkyně se domnívá, že napadeným rozhodnutím žalovaná poškodila její práva.
7. Namítá porušení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgány dostatečně neodůvodnily svá rozhodnutí a závěry o naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti. Dle žalobkyně se žalovaná dostatečně nevypořádala s odvolacími námitkami.

8. Je přesvědčena, že nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Správní orgány se dopustily libovůle a nesprávně aplikovaly a vyložily pojem „zájem České republiky“. Vybočily tak z rozsahu jím zákonem svěřených pravomocí.
9. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze dle dovozovat nezájem České republiky na pobytu žalobkyně na území. Plyne z něj toliko, že vláda přistoupila k omezení podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí, mezi něž patří mj. i Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Nařízení přitom nelze vykládat ani tak, že Česká republika nemá zájem na přijímání cizinců z Vietnamu za účelem nekvalifikované práce. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. pouze omezuje dle kapacitních možností jednotlivých zastupitelských úřadů roční počet přijímaných žádostí na konkrétní ambasádě. Rozhodně jej nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě (pokud splní podmínky místní příslušnosti) nebo na území České republiky.
10. Zaměstnávání cizinců – občanů Vietnamu, kteří vystudovali v zemi původu střední školu, byť by snad nakonec vysokou školu v České republice úspěšně neabsolvovali, na pozicích vyžadujících nižší kvalifikaci, rozhodně nepředstavuje zvýšené bezpečnostní riziko pro Českou republiku. Není zřejmé, z jakého důvodu by zaměstnávání bývalých studentů na pozicích vyžadujících nízkou nebo žádnou kvalifikaci mělo zvyšovat bezpečnostní rizika pro Českou republiku. Z napadeného rozhodnutí nelze seznat, proč by žalobkyně měla představovat bezpečnostní riziko.
11. K výkladu neurčitěho právního pojmu „zájem České republiky“ je nutno přistupovat komplexněji. Správní orgány se neměly omezovat jen na jediné nařízení vlády, které navíc vůbec věcně nedopadá na danou problematiku, ale naopak měly při jeho výkladu nahlížet na zájem České republiky z širší perspektivy, neboť Českou republiku rozhodně nelze omezovat pouze na její vládu. Vláda navíc nevydala žádné nařízení, usnesení či politické stanovisko, ze kterého by bylo možné vysledovat nezájem České republiky na změně účelu pobytu vietnamských studentů na zaměstnaneckou kartu.
12. Žalobkyně má za to, že napadené a prvostupňové rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání a je jimi porušena rovnost před zákonem. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgán v obdobných případech žádosti o zaměstnaneckou kartu povoloval a rozhodně neshledával nezájem České republiky na pobytu cizince na území. Není zřejmé, v čem se projednávaný případ liší od ostatních vietnamských studentů, jimž byla zaměstnanecká karta povolena. Žalobkyně v odvolání uvedla příkladem některá čísla jednací žádostí ve zcela obdobných případech, kterým bylo vyhověno.
13. Z provedeného dokazování, vyjádření vysoké školy či jiných podkladů ve správním spise nevyplývá, že by žalobkyně neplnila účel pobytu, nebo že by neměla v úmyslu nadále studovat, přestože by jí byla povolena zaměstnanecká karta. Zároveň je třeba zdůraznit, že žalobkyně na území žije již více než jeden rok a po celou tuto dobu plní účel svého povoleného pobytu a studuje.
14. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované.

IV. Stanovisko žalované a reakce žalobkyně

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
16. Vyzdvihla, že následkem zavedení kvót pro ekonomickou migraci z Vietnamu je evidován zvýšený počet žádostí o pobyty za účelem studia a následné podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu již na území České republiky na nekvalifikované pracovní pozice, pro které by nemohly být podány žádosti u zastupitelského úřadu v Hanoji. Zjištěný rozsah podobně shodného jednání, který svědčí o jeho organizovanosti, je jedním z atributů nebezpečí pro zájmy státu. Podle žalované nelze takový způsob obcházení zákonných pravidel pro vstup a pobyt cizinců na území tolerovat. Z údajů informačního systému cizinců je zřejmé, že vietnamští studenti vznášejí požadavky výlučně na zaměstnanecké karty pro nekvalifikované pozice ve sféře služeb. Nejedná se tedy o krytí poptávky českých zaměstnavatelů a výrobců po kvalifikovaných pracovních silách.
17. Z rozhodnutí ministerstva i napadeného rozhodnutí je zřejmé, že pobyt žalobkyně na území za účelem zaměstnání na nekvalifikované pracovní pozici není v zájmu České republiky. Nejedná se o nezáměr o její pobyt za účelem studia vysoké školy, jehož cílem je získání vzdělání umožňujícího výkon výdělečné činnosti na kvalifikovaných pracovních pozicích.
18. Rozhodování o žádosti o udělení zaměstnanecké karty zákon o pobytu cizinců nepřepokládá zkoumání přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Ani § 174a téhož zákona na řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza nedopadá. Nejedná se o odnětí již uděleného pobytového oprávnění či jeho neprodloužení, a není proto podstatné, zda byla žádost podána v zemi původu žadatele či na území České republiky.
19. Z uvedených důvodů žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
20. Dalším podáním žalobkyně reagovala na vyjádření žalované, zejména na části týkající se zájmu České republiky na pobytu cizinců. K tomu odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Je nadále přesvědčena o důvodnosti své žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované dle § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
23. Předně shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou kauzu.

24. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
25. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. platí, že *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*
26. Podle § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.*
27. Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců *v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.*
28. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
29. Krajský soud předeseílá, že v nyní posuzované věci odkazuje a přebírá argumentaci z rozsudků Krajského soudu v Ostravě vydaných pod č. j. 20 A 14/2024-27 a č. j. 20 A 22/2024-59, které se týkají skutkově i právně srovnatelných věcí.
30. Úvodem krajský soud konstatuje, že „zájem České republiky“ je neurčitým právním pojmem: jeho obsah není na první pohled zřejmý. Výklad tohoto neurčitého právního pojmu provedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-41. Jeho závěry převzal rozsudek ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56. Při výkladu kasační soud zohlednil celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Uvedl, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně konstatuje: „*Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.*“ To znamená, že zájem České republiky není výhradně zahraničně politický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevený navenek.

31. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a nařízením č. 220/2019 Sb., stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v „Programu klíčový a vědecký personál“. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. Česká republika má tedy ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci „Programu klíčový a vědecký personál“, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024–41, vyslovil, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem České republiky promítl do posuzování žádostí podaných přímo z České republiky způsobem, jak to učinila žalovaná. Ustanovení § 1 odst. 2 ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v České republice. Zde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (tj. zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o bytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: *„Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“* Z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé téhož zákona přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).
33. V projednávané věci žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Do České republiky přicestovala dne 5. 6. 2023 a dne 16. 10. 2023 požádala o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Na rozhodování o její žádosti tak nebylo možno přímo aplikovat nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Její žádost by proto nebyla nepřijatelná. Podle žalované však byl dán důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná tedy zamítla žádost žalobkyně, která byla podaná v České republice, nezákonně s odkazem na ekonomicko-bezpečnostní zájem vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji.
34. Ve věci je rozhodné, zda správní orgány řádně posoudily důvod nevydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, tzn. otázku, zda „pobyt cizince na území není v zájmu České republiky“.

35. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že uvedený důvod, a to i v části týkající se toho, zda pobyt cizince na území je či není v zájmu České republiky, musí být založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 10 Azs 409/2021 50, body 18 a 19, ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021 32, bod 10, nebo ze dne 23. 6. 2023, č. j. 8 Azs 278/2021 52, body 38 a 41). Nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021 44, bod 13, a cit. rozsudek č. j. 10 Azs 389/2021 46, bod 12).
36. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zdůraznila, že zájem na tom, aby na území České republiky přijížděly z Vietnamu pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci podle konkrétního programu (a nikoli osoby nesplňující potřebný stupeň kvalifikace), byl řádně vyjádřen v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tato úvaha však není správná. Účelem nařízení nebylo omezit počet žádostí podávaných ministerstvu na území České republiky, nýbrž pouze těch, které jsou podávány na konkrétním zastupitelském úřadě. Právě v tomto kontextu Nejvyšší správní soud shledal ústavnost a nediskriminační povahu tohoto omezení (srov. výše cit. rozsudky č. j. 4 Azs 14/2022-34 a č. j. 5 Azs 284/2023-35).
37. V nynější věci nemůže docházet ani k případnému obcházení zákona tím, že žádost žalobkyně podala přímo v České republice a nikoli v Hanoji, jak se snaží naznačit žalovaná. Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který však žalovaná své rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Rozsah zájmu České republiky, zcela konkrétně vyjádřeného souslovím „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji*“, nelze tímto způsobem analogicky rozšiřovat na žádosti podané kdekoli státním příslušníkem Vietnamu. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, bod 93). Místo toho je však spojil se zastupitelským úřadem.
38. Krajský soud si je vědom např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, které zastává zdrženlivý přístup k vydávání zaměstnaneckých karet cizincům, kteří do České republiky přicestovali za jiným účelem (studium). K tomuto krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, který se s argumentací uvedenou v rozsudku Krajského soudu v Brně zabývá. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí připomněl rozsudek téhož soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, ve kterém dospěl k závěru, že správní orgány nemohou dovozovat nezájem České republiky na přijímání státních příslušníků z Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce z nařízení č. 220/2019 Sb., a to ani s ohledem na ekonomicko-bezpečnostní zájmy České republiky. Kvóty stanovené nařízením jsou tedy navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelském úřadě České republiky a nelze je uměle rozšiřovat též na žádosti podané cizím státním příslušníkem kdekoli jinde. Krajský soud v Brně ovšem správně podotkl, že pobytové oprávnění za účelem studia by se nemělo stát „nekontrolovanou vstupenkou“ cizinců na území České republiky. Je pak na správních orgánech, aby v konkrétním případě prokázaly, že cizinec uděleného oprávnění

k dlouhodobému pobytu za účelem studia zneužil v úmyslu získat zaměstnaneckou kartu a změnil tak i status svého pobytu ze studijního na pracovní.

39. Krajský soud uzavírá, že žalovaná pochybila, pokud založila svůj závěr, že pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky, výlučně na úvaze, že Česká republika nemá zájem na pobytu občanů Vietnamu na základě zaměstnanecké karty vydané k výkonu nekvalifikované práce s ohledem na nařízení vlády č. 220/1990 Sb. Takovýto výklad není správný. Nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není obsažena, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován.
40. Krajský soud shledal žalobní námitky, které se týkaly nesprávného výkladu pojmu zájem České republiky a nesprávného použití nařízení vlády, důvodnými. Pro nadbytečnost se již nezabýval dalšími žalobními námitkami.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Krajský soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalované, jakož i správního orgánu prvního stupně, v souladu s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil a věc žalované podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.
42. V řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, které v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná je zavázána k náhradě nákladů řízení žalobkyni v rozsahu zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměny právního zastoupení žalobkyně spočívající v odměně za tři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění platném a účinném v době, kdy byl úkon vykonán (dále jen „advokátní tarif“), konkrétně za převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání ve věci samé v částce 3 100 Kč za jeden úkon a repliku v částce 4 620 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a přínáležející náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč, resp. 450 Kč, za jeden úkon právní služby, celkem 1 050 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Právní zástupce žalobkyně není plátcem DPH. Náklady právního zastoupení činí celkem 11 870 Kč. Soud žalovanou k jejich zaplacení zavázal k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s.
43. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř., neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalované.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání. Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 29. května 2025
JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
Samosoudkyně